

PARÍS-DAKAR, PEL MOLL DE LA FUSTA

Barcelona, camí d'Àfrica

Els prop de 13.000 quilòmetres i la duresa del desert fan de la París-Dakar una vertadera aventura. Enguany, Barcelona ha estat per primera vegada final d'etapa. 700.000 persones s'han aplegat a les voreres i s'han convertit elles mateixes en espectacle que ha impressionat participant i organitzadors.

A. Maresma Matas

Dos quarts de nou del vespre de dijous, dia un de gener del 1987. Barcelona. Cantonada dels carrers d'Aragó i Pau Claris. Un parell de centenars de joves i no tan joves s'apinyen sobre les voreres. La inacabable fila de cotxes que naix de la Meridiana topa amb més dificultats de les previstes per avançar. Els més cansats opten per entrar al bar del Capsa i cercar unes cerveses, en llauna, i pujar carrer amunt a veure si així troben abans les estrelles de l'espectacle. La cantonada de Mallorca i Pau Claris encara és més plena de gent, i un parell de membres de la Guàrdia Urbana, completament desbordats, s'es-

Carles Mas, participant català.

RICARD GUGAT

forcen a impedir que la gent taponi definitivament el carrer.

Muntats sobre un *buggie*, quatre persones reparteixen exemplars gratuïts de dues revistes d'esport: «Tot sobre la París-Dakar. Exemplar gratuït». Ni les motos, ni els cotxes, ni els camions que travessaran el desert per Ghardaia, Tamanrasset, Agades, Niamey, Tombouctou i Nouadhibou, camí de Dakar, no han aparegut encara. Per primera vegada, la cursa de ral·lis més important de l'any no embarca des de Marsella camí d'Alger. L'olímpica Barcelona és l'escenari triat per carregar els més de cinc-cents vehicles en tres vaixells que esperen al Moll de la Fusta. En l'ajuntament no havien previst una gentada tan gran.

El nerviosisme és palès en alguns dels guàrdies urbans, el trànsit no s'ha tallat. Per les ràdios s'anuncia que la primera motocicleta de la competició acaba de passar pel peatge de Mollet. Sobre la tanca de la Delegació de Govern s'alinea una fila de cascs de motocicleta. Tota la ciutat és una gran festa: «És com si fos la cavalcada dels Reis», comenta un xic prim, pujat sobre un dels pilons que impedeix aparcar en les cantonades. «És cert» —contesten tres noies que s'ho veuen passar.

Els corredors s'han retardat molt. El belga Jacky Ickx, el gran nom de la cursa, havia estat a punt d'abandonar en el trajecte entre Versalles i Barcelona. Ari Vatanen havia acabat el pròleg de Cergy-Pontoise sobre tres rodes i amb uns espectadors fent de contrapes en la carrosseria per intentar solucionar —d'aquesta original manera— el trencament d'una ròtula de transmissió, amb desprendiment de palier i roda.

A les vuit del vespre, el primer motociclista arribava a la frontera. Els guardabarreres ni el varen aturar. A

aquella mateixa hora el primer cotxe arribava a Perpinyà. A Barcelona la gentada s'impacientava, però sense símptomes d'enuig. En qualsevol moment semblava que començarien a cantar aquell «Bar-ce-lo-na! Bar-ce-lo-na! oè, oè, oè!!» famós des de l'olímpic 27 d'octubre. De fet, n'era un pròleg. «¡Noi, quan passi la torxa no es podrà aguantar!». «El 92 ens passarem un mes sencer al carrer».

D'alguna manera, era un assaig general ciutadà més. Només que aquesta vegada Maragall, que dormia a Puerto Rico, ben prop d'un hotel socarriat en estranyes circumstàncies, no va preveure que set-cents cinquanta mil persones inundarien la Meridiana, Mallorca, Pau Claris, Aragó, Tarragona i el Paral·lel, fins al Moll de la Fusta. I les inundarien fins ben començada la matinada, quan encara

Diversos moments de l'arribada a Barcelona dels participants.

els últims camions corrien, amb un aspecte impressionant de monstres motoritzats, sobre l'asfalt barceloní.

Algunes de les motos eren seguides, des de quilòmetres endins de l'autopista en alguns dels casos, per arriscats conductors de vespes i bultacos desitjosos d'emular, si més no, la cara de velocitat dels participants en el ral·li. Els camions feien sonar les botzines i els cotxes feien llampeguejar

els llums. Al port, un impressionant dispositiu de seguretat creava problemes a més d'un mecànic —els atemptats contra instal·lacions franceses eren en l'ambient—, i els corredors catalans (Hernández, Regàs, Canyellas, Del Val, Armengol...) eren rebuts per familiars, amics i senyeres. Uns dies abans havien sortit de la plaça de Sant Jaume i ara tornaven al port. Només que havien passat per

Paris i s'embarcaven per participar en una de les darreres aventures del segle: la Paris-Dakar, vint-i-dos dies de travessia pel desert, darrere l'esperit de Thierry Sabine, l'aventurer que els nòmades del desert reconeixien pel seu *jeep* i que viu, soterrades les seves cendres al peu d'un arbre, al final de la setena etapa d'un ral·li que envai, dijous passat, els carrers de Barcelona. □